

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **B. J.,** zastoupeného JUDr. Karlem Schellem, jr., advokátem, se sídlem Ambrožova 6, Brno, proti žalovanému: **Hasičský záchranný sbor Jihomoravského kraje,** se sídlem Zubatého 1, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2008, č. j. HSBM - 444/1 - PP - 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2010, č. j. 36 Ad 4/2010 - 15,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2010, č. j. 36 Ad 4/2010 - 15, **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2010, č. j. 36 Ad 4/2010 - 15, soud odmítl podání žalobce pro opožděnost, neboť žaloba proti napadenému rozhodnutí žalovaného, které bylo žalobci doručeno 1. 4. 2008, byla podána 5. 2. 2010.

Proti uvedenému usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítá, že dne 17. 4. 2008 podal řádně a včas k Městskému soudu v Brně žalobu o uložení povinnosti týkající se posuzovaného správního rozhodnutí, v níž nesprávně označil žalovaného. Ve správním řízení pak stěžovatel vyčerpal řádné opravné prostředky. Stěžovatel uvádí, že městský soud měl jeho návrh postoupit podle § 7 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), příslušnému správnímu soudu. Městský soud však řízení zastavil, čímž byl stěžovatel zbaven řádného projednání své žaloby. Z tohoto důvodu je tedy dle stěžovatele napadené usnesení krajského soudu vadné a mělo by být Nejvyšším správním soudem zrušeno. Stěžovatel uvádí, že svou

kasační stížnost opírá o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy o tvrzení nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že se závěry krajského soudu souhlasí a navrhuje kasační stížnost zamítnout. K věci uvádí, že stěžovatelem byly podány v téže věci dvě civilní žaloby. V případě vedeném Městským soudem v Brně pod sp. zn. 21 C 90/2008 na základě žaloby stěžovatele ze dne 17. 4. 2008 bylo řízení pravomocně zastaveno 20. 5. 2008 a stěžovatel byl poučen podle § 104b zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, (dále jen „o. s. ř."), o možnosti podat žalobu ve správním soudnictví. Poté stěžovatel podal dne 20. 5. 2008 novou civilní žalobu ke Krajskému soudu v Brně (sp. zn. 43 Cm 14/2008). Vrchní soud v Olomouci tuto civilní žalobu usnesením ze dne 24. 7. 2008 postoupil Městskému soudu v Brně, který vydal usnesení o zastavení řízení (sp. zn. 18 C152/2008), jež Krajský soud v Brně usnesením ze dne 4. 1. 2010, č. j. 15 Co 381/2009 - 26, potvrdil pro nedostatek podmínek řízení spočívající v nesprávném označení žalovaného a v nedostatečné specifikaci předmětu sporu.

Nejvyšší správní soud ze soudního a správního spisu konstatuje, že rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2008, kterým žalovaný stanovil stěžovateli odchodné ve výši 222 798 Kč, bylo žalobci doručeno 16. 1. 2008. Proti tomuto rozhodnutí si stěžovatel podal odvolání, které bylo rozhodnutím ředitele žalovaného zamítnuto rozhodnutím ze dne 27. 3. 2008, doručeným stěžovateli dne 1. 4. 2008. Správní žalobu, kterou Krajský soud v Brně napadeným usnesením č. j. 36 Ad 4/2010 - 15 odmítl, stěžovatel podal dne 5. 2. 2010.

Nejvyšší správní soud si od Městského soudu v Brně na základě informací, které vyplynuly z vyjádření žalovaného, dále vyžádal soudní spisy o obou tam zmiňovaných řízeních, tedy soudní spisy vedené pod sp. zn. 21 C 90/2008 a 18 C 152/2008. Z uvedených soudních spisů vyplývá, že stěžovatel podal dne 17. 4. 2008 žalobu, kterou označil jako žalobu o uložení povinnosti žalovanému, která má spočívat v tom, že je žalovaný povinen započítat žalobci do služebního příjmu pro výpočet výsluhového příspěvku dosud nezapočítané hodiny služební pohotovosti odsloužené mimo základní délku služby. Z obsahu podání vyplývá, že stěžovatel napadá rozhodnutí žalovaného o přiznání odchodného a stanovení výše výsluhového příspěvku ze dne 2. 1. 2008. O této žalobě rozhodl Městský soud v Brně usnesením č. j. 21 C 90/2008 - 7 ze dne 20. 5. 2008, které nabylo právní moci dne 25. 6. 2008. Citovaným usnesením Městský soud v Brně řízení o žalobě zastavil s tím, že příslušným soudem je krajský soud rozhodující věci správního soudnictví a poučil stěžovatele, že může do jednoho měsíce od data právní moci usnesení podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví. Stěžovatel tedy podal 20. 5. 2008 Krajskému soudu v Brně novou žalobu obdobného znění. Krajský soud v Brně měl za to, že je ve věci příslušný okresní soud, neboť se spor netýká žádného řízení uvedeného v ustanovení § 9 odst. 2 a 3 o. s. ř. (usnesení č. j. 43 Cm 14/2008 - 5 ze dne 29. 5. 2008), a věc předložil podle § 104a odst. 2 o. s. ř. k rozhodnutí Vrchnímu soudu v Olomouci, který usnesením č. j. Ncp 849/2008 - 10 ze dne 24. 7. 2008 věc postoupil k dalšímu řízení Městskému soudu v Brně jako soudu příslušnému. Na základě toho pak Městský soud v Brně vydal usnesení č. j. 18 C 152/2008 - 16 ze dne 27. 7. 2009, kterým zastavil řízení o žalobě, protože se jedná o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, která náleží do věcné příslušnosti soudu, rozhodujícího podle zvlášního zákona věci správního soudnictví a poučil stěžovatele, že má podat žalobu ve správním soudnictví

do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. Proti tomuto usnesení si stěžovatel podal odvolání a Krajský soud v Brně usnesením č. j. 15 Co 381/2009 - 26 ze dne 4. 1. 2010 napadené usnesení Městského soudu v Brně potvrdil a citované usnesení č. j. 18 C 152/2008 - 16 nabylo právní moci 4. 2. 2010. Dne 5. 2. 2010 podal stěžovatel žalobu Krajskému soudu v Brně.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a je řádně právně zastoupen. Kasační stížnost stěžovatele je tedy přípustná. S ohledem na to, že stěžovatel napadá usnesení o odmítnutí podání, Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadené rozhodnutí přezkoumá z kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ačkoli sám stěžovatel své námitky nesprávně opírá o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud totiž dle své konstantní judikatury vychází z toho, že *„pokud ze znění kasační stížnosti vyplývají důvody seznatelné a podřaditelné pod zákonné kasační důvody, není rozhodující, že stěžovatel své důvody nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učiní nepřesně.“* (rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

Nejvyšší správní soud k stížnostní námitce spočívající v tom, že městský soud měl návrh stěžovatele postoupit podle § 7 odst. 5 s. ř. s. správnímu soudu, nejprve poznamenává, že v jeho pravomoci není hodnotit postup civilních soudů. Na druhou stranu se však jedná o jedinou námitku stěžovatele a jejím cílem bylo poukázat na tvrzený vadný postup městského soudu, který měl stěžovatele v posuzovaném případě poškodit. Stížnostní námitka je však nedůvodná. Podle § 7 odst. 5 s. ř. s. sice *„byl-li návrh ve věci správního soudnictví podán u soudu, který není věcně příslušný k jeho vyřízení, postoupí jej tento soud k vyřízení soudu věcně a místně příslušnému“*, avšak na postup městského soudu v řízení o civilní žalobě stěžovatele je aplikovatelný § 104b zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, podle nějž *„náleží-li věc do věcné příslušnosti soudu, který rozhoduje podle zvláštního zákona věci správního soudnictví, soud řízení zastaví. V usnesení o zastavení řízení musí být navrhovatel rovněž poučen o možnosti podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví.“* Stěžovatelem popsaný postup civilního soudu, spočívající v nepostoupení jeho žaloby správnímu soudu, byl v souladu se zákonem a městský soud neměl jinou možnost, než postupovat v souladu s § 104b občanského soudního řádu.

Stěžovatel však i přes tuto svou stížnostní námitku postupoval v souladu s poučením v usnesení Městského soudu v Brně č. j. 18 C 152/2008 - 16, které nabylo právní moci 4. 2. 2010, a podal správní žalobu dne 5. 2. 2010, tedy v termínu stanoveném v citovaném rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud s přihlédnutím ke svým výše popsaným zjištěním dospěl k závěru, že v posuzované věci bude postupovat v souladu s § 109 odst. 3 s. ř. s., které stanoví, že Nejvyšší správní soud není vázán rozsahem kasační stížnosti, pokud bylo řízení před krajským soudem zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. I když stěžovatel dostatečně nepopsal ve své žalobě ani v kasační stížnosti

důvody, proč jeho žaloba není opožděná a Nejvyšší správní soud teprve z vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti stěžovatele a z vyžádaných spisů zjistil posloupnost podaných žalob a soudních rozhodnutí a identifikoval návaznost posuzované správní žaloby na rozhodnutí Městského soudu v Brně č. j. 18 C 152/2008 - 16, které nabylo právní moci 4. 2. 2010, nemůže Nejvyšší správní soud potvrdit ve světle zjištěných skutečností zjevně nesprávné rozhodnutí krajského soudu. Z předestřených fakt totiž jednoznačně vyplývá, že stěžovatel svou správní žalobu podal ve lhůtě stanovené v citovaném usnesení č. j. 18 C 152/2008 - 16, tedy včas, a proto neobstojí závěr krajského soudu, že byla žaloba podána opožděně, a to i přes to, že krajský soud neznal všechny skutečnosti o obou popsaných předchozích soudních řízeních. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud nad vší pochybnost dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas, nezbývá mu, než z moci úřední uzavřít, že důvod odmítnutí stěžovatelovy žaloby spočívající v tom, že žaloba byla podána opožděně, neobstojí. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopadu 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu